

О! — възкликна слугата, — тѣзи цвѣтя сж розови, сини, жълти и тѣй хубаво миришатъ!

— Добре де, ще дойда да погледна пкъъ. Само че, не зная, какво ще стане съ твоята хубавица и нейнитѣ цвѣтя, когато я погледна съ студения си старчески погледъ! Ще я вледеня, ще умре тя.

И Снѣжко-Бѣлодрешко раздвижи тежкия си бѣлъ кожухъ. Прибра сребърнитѣ кждри на брадата си, да ги не раздухва вѣтърътъ, и излѣзе отъ ледения си дворецъ. Той погледна навънъ. Слънцето сияеше. Птички пѣеха тѣй сладкогласно! И той неволно погладѣ брадата си.

Когато пкъъ погледна розовото младо лице на царкинята — Пролѣтъ и усѣти благовонието на цвѣтията, радостна усмивка неволно засия по намръщеното му преди малко лице.

Царкинята му махна съ ржка, за да го поздрави. И тогава отъ очитѣ на стареца потекоха радостни сълзи. Тѣ обливаха заледената брада, кожата. И всичко се стопяваше. Снѣжко едвамъ успѣ да извика на слугата си: — Защо ме доведе тука! — обърна се да замахне съ тоягата си, за да удари ядосано слугата. Но видѣ, какъ той се бѣ превърналъ вече на бѣло облаче. Тоягата падна отъ ржцетъ му и се покри въ мигъ съ пѣстри цвѣтчета. А той самъ, олекналъ и невидимъ, се вдигна леко нагоре къмъ върха на планината.

Пкъъ въ нозетѣ на царкинята-Пролѣтъ, между цвѣналитѣ цвѣтя, благоухаеше дори патерицата на Снѣжко-Бѣлодрешко. Тутакси децата, които пѣеха и стелѣха пжтя ѣ съ цвѣтя, я взѣха. И свиха надъ главата на царкинята вѣнецъ отъ цвѣнали цвѣтя.

Царкинята пристѣпяше бавно по цвѣналитѣ ливади. Тя гледаше засмѣно и очудено наоколо и казваше:

— По тия мѣста, разправяха ми, билъ живѣлъ моя най-голямъ врагъ Свѣжко-Бѣлодрешко. Колко ми се иска да го видя!

Цвѣтията и птичкитѣ не ѣ отговориха. Тѣ сжщо не бѣха виждали Снѣжка. И не знаеха да ѣ кажатъ, че царкинята никога нѣмаше да го види. Дори неговото ледено сърдце се стопяваше отъ блѣсъка на нейната младостъ и хубостъ. Сега тичеше той да се скрие въ своето мразовито царство на върхъ планината — дълбоко въ пещеритѣ, за да не гледа, че дори неговата тояга, съ която подкрепяше старитѣ си нозе, сега се бѣше превърнала на цвѣналъ вѣнецъ надъ главата на царкинята-Пролѣтъ.

БЖДЕТЕ ЧЕСТИТИ, ДЕЦА!

Тази година, още се не запролѣтило, въ нашата земя почнаха да пристигатъ германски войски. Навсѣкжде, гдето минаваха, се трупаха да ги посрѣщатъ малки и голѣми. Поднасяха имъ подарѣци, укичваха ги съ зеленина. Германцитѣ не поискаха, да водимъ война съ никого, нито пожелаха, да имъ помагаме въ борбата противъ тѣхнитѣ врагове. Пожелаха само, да имъ да-